

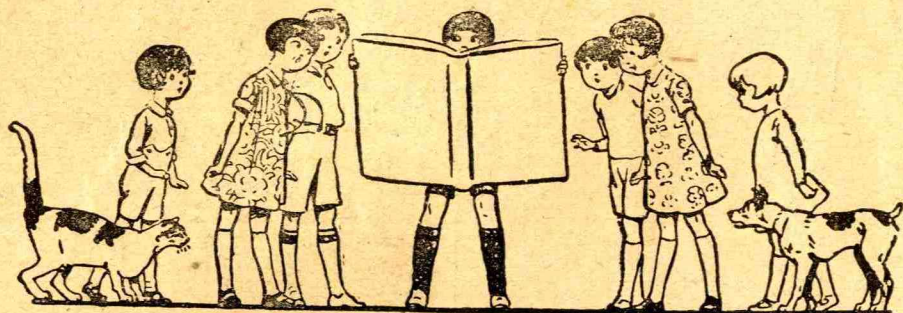
ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

2

ΔΡ. 3

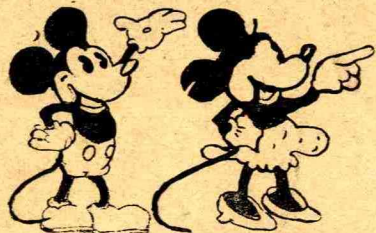

— *Διάβαζε σὺ δὺνατὰ νὰ σ' ἀκοῦμε ὄλοι μας:
εἶνε σογὸ ὠραῖο διήγημα...*

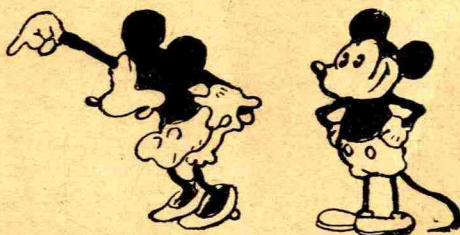
Παιδιά!

Παρακοιουδῆτε

κάθε Κυριακῆ

*Πρωὶ τις Παιδικὲς
Παραστάσεις τοῦ
Λυυδῆσμου στὸ θέατρο
« Τρις ».*

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Δευτέρα 10 Ἀπριλίου 1933
Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 2
Τμῆ φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεῖα: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ . . . Δρχ. 75
Ἐξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1

Ο ΠΑΙΧΝΙΑΔΟΚΟΣΜΟΣ

— Τρελλαινομαι γιὰ τὴν κούκλα μου!
φωνάζει ἡ Ἐλενίτσα.

— Χωρὶς τὸ ξύλινο ἀλογάκι μου δὲν μπο-
ρῶ νὰ παίξω! δηλώνει ὁ Μιμίκος. Κι' ἂν τὸ
καλοσκεφθῆ καθένας ἀπὸ σᾶς, μικροὶ μας
ἀναγνώσται, ἔχει ἀνάμεσα στὰ πολλὰ παι-
χνίδια του κάποιον ποὺ προτιμᾷ, κάποιον ποὺ
δὲν θέλει ποτὲ νὰ τοῦ λείπη.

Τὰ παιχνίδια ὅσο κι' ἂν εἶναι γιὰ τοὺς
μεγάλους ἄψυχα ἀντικείμενα εἶναι γιὰ σᾶς
τὰ παιδιά ἕνας δλόκληρος ζωντανὸς κόσμος
ποὺ παίζει μεγάλο ρόλο στὴν παιδικὴ σας
ζωή.

Τὸ κάθε παιχνίδι ἔχει τὴν δική του θε-
σοῦλα μέσα στὴν καρδιά σας, ἄλλο εἶναι τὸ
χαϊδεμένο σας, ἄλλο τὸ περιφρονεῖτε πάντα
ἄλλο δὲν τὸ ἀποχωρίζεσθε ποτὲ κι' ἄλλο τὸ
κνττάζετε σὰ νὰ φοβά-
σθε πὼς θὰ τὸ πικρά-
νετε.

Πόσες φορὲς δὲν θὰ
σᾶς ἔτυχε νὰ δῆτε τὰ
μάτια τῆς κουνκίτσας
σας μελαγχολικὰ καὶ
παραπονεμένα, γιὰ τὴν
εἴχατε ἀφήσει μία δλό-
κληρη ἔβδομάδα μετὸ
ἴδιο φόρεμα!

Πόσες φορὲς δὲν θὰ
εἶδατε κατσουφιασμένο
ἕνα ἀπὸ τὰ μολυβένια
στρατιωτάκια σας, γιὰ τὴν

θέλετε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοῦ δίνετε πάντα
τὸν ρόλο τοῦ νικημένου.

Καὶ τότε σὰ νὰ αἰσθάνεσθε διὰ μιᾶς τύψη
ντύνετε τὴν περιφρονημένη κουνκίτσα βα-
σίλισσα καὶ τοποθετεῖτε τὸν περιφρονημένο
στρατιωτάκο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νικητῶν!

Κοῦκλες, ἀλογάκια, ξύλινα ἢ μολυβένια
στρατιωτάκια, πολὺχρωμες ἀμαξοστοιχίες,
καραβάκια μετὸ δόλφινκα παντὰ καὶ τόσα ἄλ-
λα, νὰ ὁ ἀγαπημένος σας κόσμος, μικρὰ μας
παιδιά, ποὺ ζωντανεῖτε μέσα στὰ χέρια σας,
μέσα στὴ φαντασία σας καὶ παρουσιάζει κά-
ποτε τόσο πὶο μεγάλο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὸν
κόσμον τῶν μεγάλων.

Μὰ ὅταν περιᾶτε ἀτέλειωτες ὥρες διασκε-
δάζοντας μετὰ τὰ παιχνίδια σας, σκεφθήκατε
ἄραγε ποτὲ ποῖος νᾶναι ὁ δημιουργὸς αὐτοῦ
τοῦ παιχνιδόκοσμου;

Μὴν τὰ χάσετε ἂν
σᾶς τὸ ποῦμε. Πολλὰ
ἀπ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια
ποὺ σᾶς ξετρελλαινοῦν
γίνονται στὸν τόπον μας
καὶ τὰ φτιάχνουν παι-
δάκια σὰν καὶ σᾶς.

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συν-
οικισμοὺς ποὺ περιβάλλου-
ν σὰν στεφάνι τὴν
Ἀθῆνα μας, στὸν συν-
οικισμό τοῦ Ἵμμητοῦ
εἶναι κτισμένη μία ὠ-
ραία Σχολὴ ποὺ λέγε-

ται Παπαστράτειος Δημοσία Σχολή και εἶναι ἡ πηγή τῶν παιχιδιῶν πού κάθε Ἑλληνόπουλο ὀνειρεύεται ν' ἀποκτήσῃ.

Και τί δὲν βγαίνει ἀπὸ κεῖ μέσα!

Ὁλόκληρα κοπάδια ἀπὸ ἀρνάκια, ὁ ἀρχι-τοτέλιγκας και τὰ τσελιγκόπουλα, ἡ κυρὰ Γιώργαινα μὲ τὴ ρόκα τῆς, και ὁ κύρ Μήτρος μὲ τὴν ἀγκλίτσα του, σιγκάνες, κουκλίτσες ἀριστοκρατίσες, ξύλινα ἀλογάκια, πουλάκια, καράβια μὲ πλούσιες ἀρματωσιές, ἀμαξοστοιχίες, αὐτοκίνητα, ποδήλατα και χίλια δύο ἄλλα. Και ὅλα αὐτὰ πού γιὰ σᾶς εἶναι ὀλόκληρη ἡ ζωὴ σας τὰ φτιάχνουν ἄλλα παιδάκια. Παιδάκια ἴσως λιγώτερο τυχερὰ ἀπὸ σᾶς, πού δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ χάνουν γιὰ παιχιδία, μὰ πού πρέπει ἀπὸ μικρὰ νὰ δουλέψουν, νὰ μάθουν μιὰ τέχνη, γιὰ νὰ μπορέσουν γρήγορα νὰ κερδίσουν τὴ ζωὴ τους, νὰ ξεκουράσουν τὴ φτωχὰ μητέρα τους, νὰ μεγαλώσουν τὰ μικρότερα τους ἀδελφία.

Τὰ παιδάκια αὐτὰ τὰ εἶδαμε τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ἄλλα εἶναι κοριτσάκια, ἄλλα ἀγοράκια κι' ὅσο κι' ἂν περνοῦν τὶς μέρες τους δουλεύοντας δὲν φαίνονται διόλου δυστυχισμένα. Τὰ μουτράκια τους εἶναι χαρούμενα, τὰ ματάκια τους λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστηση κι' ὅταν τὰ πλησιάζει κανεὶς ἐπισκέπτης νὰ παρακολοθησῇ ἀπὸ πῶς κοντὰ τὴ δουλειὰ τους δείχνουν μὲ περηφάνεια τὰ δημιουργήματά τους.

Στὴ Σχολὴ μένουν τέσσαρα χρόνια και μαζὺ μὲ τὴν τέχνη πού μαθαίνουν παρακολουθοῦν και θεωρητικὰ μαθήματα, ἔτσι βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ μέσα, εἶναι τέλεια κατηρητισμένα και μποροῦν νὰ κερδίσουν τὴ ζωὴ τους.

Μέσα στὴ Σχολὴ πού εἶναι ἓνα θαυμάσιο κτίριο ζοῦν μὲ ὄλους τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς, ἔχουν συσσίτιο πολὺ καλὸ πληρώνοντας μόνον 3 δραχμὲς τὴν ἡμέρα και τὰ περιβάλλει μία μητρικὴ φροντίδα και ἀγάπη πού ὀφείλεται τόσο στὴν καλὴ διεύθυντρα τῆς Σχολῆς κυρία Σταματελάτου ὅσο και στοὺς διευθύνοντας και διευθυνούσας τὰ διάφορα τμήματα.

Και τώρα, παιδιά μου, πού ἐμάθατε πὼς ἄλλα παιδάκια ἐργάζονται γιὰ σᾶς, νὰ λέτε στοὺς γονεῖς σας πὼς θέλετε παιχιδία ἑλληνικά, γιὰτι ἔτσι κάνετε καλὸ στὰ παιδιά αὐτὰ και κάνετε καλὸ και στὸν τόπο σας.

ΣΤΙΧΟΙ

Εὐχὴ

Τραγοῦδια νᾶχης πάντοτε κι' ἀγνή χαρὰ
[κοντὰ σου

Παιδί πούχεις μπροστά σου
Τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς·

Κι' ὅταν ψηλότερα ἀνεβῆς τῶν ἡμερῶν
[τὴ δάχη

Ὅ,τι τρυγήσεις νᾶχη
Τὴ γλύκα τῆς αὐγῆς.

Ὁἷος λαμπρὸς ν' ἀπλώνεται στῆς στρά-
[τας σου τᾶχνάρια,

Θερμὴ φλόγα καθάρια
Νὰ κλείνης στὴν ψυχῆ,

Ὁρεμὴ φλόγα κι' ἄσβεστη πού πάντα
[θὰ φωτίζη

Ὅση κι' ἂν ἀντικρύζη
Φουρτούνα ἢ ταραχὴ.

Καλοκαιριοῦ ὀλοζώντανη χαρὰ σὲ θεία
[γαλήνη

Κι' ἄμετρη καλωσύνη
Πού ξέρει τί ζητᾶ,

Ν' ἀκολουθοῦν τὸ βῆμα σου ἀπ' ὅταν
[παλληκάρι,

Δρόμον εὐθὺ θὰ πάρη
Και στράτα εὐγενικιά.

Και νὰ ξυπνᾶς τριγύρω σου στὴ διάβα
[σου στὰ στήθεια

Τὴν Πίστη, τὴν Ἀλήθεια,
Τὸν πόθο τοῦ Καλοῦ,

—Ὅπου ἡ ψυχὴ σου πάντοτε θὰ τᾶχη
[αὐτὰ κοντὰ τῆς,

Πολεμιστῆς, Προστάτης
Σὰν Ἄγγελος Θεοῦ!

P. ΚΡΑΟΥΣ

Τὸ ζῆρισμα τῆς βασίλισσας

Εἶναι γνωστὸ πὼς στὴν ἀρχαιότητα δὲν ἐπετρέπετο στὶς γυναῖκες νὰ παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ και τοὺς γυναικίους ρόλους τοὺς ἐπαίξαν ἄνδρες. Μιὰ μέρα ὁ Κάρολος Β' τῆς Ἀγγλίας βρισκόταν σὲ μιὰ παράσταση κι' ἀδημονοῦσε πού δὲν ἄνοιγε ἡ αὐλαία. Ὁ διευθυντῆς ἔσπευσε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀργοπορία και εἶπε:

—Μᾶς συγχωρεῖτε, μεγαλειότατε, ἄλλα ἡ βασίλισσα δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη τὸ ζῆρισμα τῆς.

ΤΙΤΑΝΕΣ ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, τότε πού οἱ ἄνθρωποι φανήκαν πρώτη φορὰ στὸν κόσμο.

Πῶς ἦλθαν δὲν τὸ ξέρει κανεὶς. Λένε πολλὲς γινῶμες. Στὰ σχολεῖα σας ἀργότερα, και στὰ βιβλία, πού θὰ διαβάζετε, θὰ μάθετε τί γινῶμες ὑπάρχουν και δὲν εἶναι ἀπίθανο μερικοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ προσθέσετε και καμμιά ἄλλη.

Μὰ ἂς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὸν τρόπο πού πρωτογεννήθηκαν οἱ ἄνθρωποι και ἂς φαντασθοῦμε λιγάκι τοὺς πολὺ παληοὺς ἐκείνους προγόνους μας. Δὲν εἶχαν σπῆτια οὔτε ροῦχα, οὔτε και τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα πού ἔχει σήμερα και ὁ πῶς ἀπολίτιστος ἄνθρωπος. Ζοῦσαν σὰν τὰ θηρία στὶς σπηλιές. Τρώγαν ἄγριους καρπούς. Δὲν ἤξεραν οὔτε φωτιά ν' ἀνάβουν και μόνον στὸ νοῦ διέφεραν ἀπὸ τ' ἄλλα ζῶα. Τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ ἔχει καθὼς φαίνεται, κᾶποια μικρὴ διαφορά ἀπὸ τῶν ἄλλων ζῶων κι' αὐτὸ εἶναι πού ἔκανε τὸν ἄνθρωπο ἰκανὸ νὰ συνεννοεῖται μιλιῶντας μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Φαντασθῆτε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς παληοὺς ἄνθρώπους, τί ἐντύπωση θὰ τοὺς προξενοῦσαν ὅλα ὅσα συνέβαιναν γύρω τους: Ὅταν τὸ κρῦο μὲ τὴ βροχὴ τοὺς χτύπαγε ἀλύπητα. Ὅταν τ' ἀστροπόβροντα ξέσπαζαν ἀπάνω τους κι' ὁ κεραυνὸς ἀφοῦ ξετίναζε κανένα δένδρο, κεῖ κάπου σιμὰ τους, ἄφηνε νεκροὺς μερικοὺς συντρόφους τους.

Και μαζὺ μ' αὐτὰ κι' ἄλλα κακά, σκεφθῆτε τί θὰ ἦταν γι' αὐτούς, ἡ σκοτεινὴ νύχτα, πού ἐρχόταν νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμη περισσότερο τὴν τρομάρα τους.

Στὶς ἀτέλειωτες αὐτὲς ὥρες οἱ προπάτορές μας ἐκείνοι θᾶσαν κρυμμένοι ὅσο τὸ δυνατὸ πῶς βαθρὰ στὶς σπηλιές και μέσα κεῖ θὰ περιμέναν μὲ λαχάρα, τὸ πρῶτο χάραγμα, πού θὰ τοὺς ἔφερε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας και θᾶβλεπαν πάλι τὸν Οὐρανὸ, τὴ Γῆ, τὸν Ἥλιο, πού ἐρχόταν νὰ τοὺς ζεστάνῃ τὰ παγωμένα τους κορμιά.

Τραγοῦδια βέβαια δὲ θᾶξεραν οἱ ἀγριᾶνθρωποι ἐκείνοι πού μ' ὅλα ταῦτα εἶναι οἱ πρόγονοι μας. Ἀλλὰ στὸ ξημέρωμα τῆς Γῆς θ' ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους ἄγρια ξεφωνητά, πού θᾶταν δείγματα χαρᾶς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φόβο πούχαν περάσει τὴ νύχτα, μέσα στὴ σπηλιά.

Αὐτὰ τὰ ξεφωνητὰ τῆς χαρᾶς, ἦταν ἡ πρώτη προσευχὴ πού εἶπε ὁ ἄνθρωπος στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, στὸν Ἥλιο και στὴ Γῆ πού τὴν ἐβλεπε πάλι ἐμπρός του.

Και ἡ χαρὰ αὐτὴ ἐρχόταν ὅταν ἡ κακιὰ Νύχτα ἄφηνε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νᾶρθῃ στὴ Γῆ κι' ἐδιώχνε τὸ σκοτάδι μὲ τὸν ὕπνο και τὰ κακὰ ὄνειρα πού πάνω ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους γύριζαν μέσα στὶς σπηλιές.

Ἡ Νύχτα και τὸ σκοτάδι ἦταν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, πού δὲν ἤξεραν οὔτε φωτιά ν' ἀνάβουν, οἱ πρῶτοι θεοί, πού ὄριζαν τὸν κόσμο. Ὅλα τὰ κακὰ πού περιτρογύριζαν τοὺς ἀνθρώπους ἦταν παιδιὰ τῆς θεᾶς Νύχτας, θεοὶ κι' αὐτὰ μὲ κεφάλι ἀνθρώπου και τὸ σῶμα πούμοιαζε μὲ τέρας ἢ ἐρπετό.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ Τιτᾶνες Θεοί. Παιδιά τῶν Τιτάνων ἦταν οἱ δυὸ μεγάλοι και παληοὶ θεοί: ὁ Οὐρανὸς και ἡ γυναῖκα του ἡ Γῆ, πού ὅπως θὰ δοῦμε ἄλλη φορὰ κυβέρονησαν τὸν κόσμον γιὰ πολλὰ χρόνια.

Ὅλα ὅσα βλέπανε γύρω τους οἱ παληοὶ ἐκείνοι προπάτορές μας, δηλαδὴ τὰ βουνά, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, οἱ λίμνες και ὅτι ἄλλο ὀπῆρχε στὴν πλάση, πίστευαν πὼς τὸ εἶχαν κατασκευάσει ὁ Οὐρανὸς και ἡ Γῆ. Γιὰ ἐργάτες εἶχαν χρησιμοποιήσει τοὺς Γίγαντες, πελώριους ἀνθρώπους, μὲ δύναμη ἰέτοια, πού και βουνὰ μποροῦσαν νὰ γκρεμίσουν.

Θᾶχετε βέβαια μεγάλη περιέργεια νὰ μάθετε τί ἀπόγιναν οἱ γίγαντες αὐτοὶ ἀφοῦ τέλως πάντων ἐφτιαξαν ὅτι τοὺς εἶχαν διατάξει οἱ γονεῖς τους και θὰ τὸ μάθετε, μὴνάχα πρέπει νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή.

«ΑΘΗΝΑΙΟΣ»

Πῶς ἔμαθε ὁ Πέτρος νὰ εἶνε ἀσύρματος

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Πέτρος ἄκουε σαστισμένος. Τὶ ἦταν αὐτὲς οἱ λάμπες, γιὰ τίς ὁποῖες μιλοῦσε ἡ μικρὴ ξανθοῦλα; Ἀλλὰ καθὼς σκεπτόταν αὐτὸ τὴν βλέπει νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ τὸν ρωτᾷ μ' ἕνα χαμόγελο:

— Δὲν ἔχει κανένα μαγαζάκι ἐδῶ;

Στὴν ἀρχὴ ἐσάστισε πὺν τοῦ ἀπέτεινε τὸ λόγο μιὰ τόσο καλοντυμένη κοπελίτσα, ὕστερα τὸν διασκέδασε πολὺ ἡ ἰδέα πῶς ζητοῦσε νὰ βρῆ μαγαζὶ σὲ μιὰ τέτοια ἐρημιά.

— Μαγαζάκι, τῆς ἀπήντησε δὲν ἔχει. Δὲν περνᾷ ψυχὴ ζωντανὴ ἀπὸ δῶ, πῶς θέλετε νάχη μαγαζάκι;

— Κοίμα, εἶπε ἡ μικρούλα, γιὰτὶ ὁ Μπαμπᾶς πεινάει πολὺ, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

— Θέλετε νὰ μοιράσετε τὸ γεῦμα μου; ἐπρότεινε ὁ Πέτρος πὺν ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίες. Ἔχω ψωμὶ σταρένιο, τυρί, γάλα καὶ φρούτα ὅχι μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ παρὰ τίποτε... καὶ σᾶς τὰ προσφέρω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

— Γι' αὐτὸ καὶ τὰ δεχόμαστε, ἐφώνησε ὁ μηχανικὸς πὺν εἶχε ἀκούσει τὴν πρόταση τοῦ μικροῦ καὶ εἶχε ἐνθουσιασθῆ μὲ τὸ εὐγενικὸ ὕφος του.

— Θέλετε νὰ βάλω τὸ τραπέζι ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα πὺν εἶναι δροσιὰ; εἶπε ὁ Πέτρος.

— Naί, ναι ὠραία ἰδέα! φώναξε ἡ Μαργαρίτα ἐνθουσιασμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο γεῦμα στὸ δάσος.

Ἐβοήθησε τὸν Πέτρο νὰ φέρῃ ὅτι χρειαζόταν καὶ τὴν διασκέδασε πολὺ τὸ ἀπλοῖκὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ.

Σὲ λίγο ἔτρωγαν οἱ τρεῖς μαζὺ κι' ὁ Πέτρος εἶχε τὴν εὐχαρίστηση νάχη καθισμένο στὸ πλάϊ του ἕνα κύριο πολὺ εὐγενικὸ πὺν φαινόταν σοφὸς καὶ μιὰ χαριτωμένη κοπελίτσα, μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε σὰ νὰ τὴν ἤξερε χρόνια.

Ἄφου ἔφαγαν, ὁ Πέτρος σηκώθηκε μὲ πολλὴ διάκριση καὶ ξανάπιασε τὸ βιβλίο του,

ἐνῶ οἱ δύο ξένοι τοῦ ἔμειναν καθισμένοι στὸ τραπέζι κι' ἀπελάμβαναν τὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς.

Τέλος ὁ μηχανικὸς πρῶτος ἔλυσε τὴ σιωπὴ.

— Ἐρεῖς τί σκέπτομαι; εἶπε ἀποτεινόμενος στὴν κόρη του. Πῶς ἐδῶ θάταν πολὺ κατάλληλο τὸ μέρος γιὰ νὰ στήσω τὸ σταθμὸ μας, εἶναι καμμιά δεκαριά χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὴν ἔπαυλη τοῦ γιαιτροῦ καὶ εἶναι μεγάλη ἡσυχία.

— Ὁ γιαιτρος θὰ τὰ χάσει.

— Ἰδίως ὅταν σκεφθῆ ὅτι σ' αὐτὸν ἐχρηιάσθηκε ἕνας δλόκληρος μῆνας γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν σταθμὸ του καὶ ἔφερε καὶ εἰδικούς!

— Ἐνῶ ἐμεῖς, εἶπε ἡ μικρὴ μ' ἐνθουσιασμό, θὰ ἐγκαταστήσουμε τὸν δικὸ μας σταθμὸ σὲ μισὴ μέρα καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια κανενός. Πιστεύω νὰ τὰ φέραμε ὅλα.

— Naί ὅλα, δὲν λείπει τίποτε. Δὲν μᾶς μένει παρὰ ν' ἀρχίσουμε. Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ζητήσουμε τὴν ἄδεια τοῦ ιδιοκτῆ.

Ἐφώνησε τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Εἶναι δικές σου αὐτὲς οἱ καλύβες;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, δηλαδὴ τοῦ παπποῦ μου.

— Τίς χρειάζεσθε καὶ τίς τρεῖς;

— Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὄχι. Οἱ δύο μᾶς φθάνουν.

— Λοιπὸν νοικιάζω τὴν τρίτη. Πῆς στὸν παπποῦ σου ὅτι τοῦ πληρώνω ὅσα μοῦ ζητήσῃ καὶ δὲν θὰ μείνω πολὺ.

— Ὡ! δὲν θὰ σᾶς στοιχίσῃ ἀκριβὰ αὐτὴ ἡ ἐνοικίαση, εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶντας. Ὁ παπποῦς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς πάρῃ τίποτε. Εἶναι πάντα πρόθυμος νὰ προσφέρῃ ἐκδούλευση.

— Ὁχι δά! διέκοψεν ὁ μηχανικὸς. Ἄς εἶναι θὰ τὰ ποῦμε. Ὡστε νομίζεις πῶς μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω μιὰ ἀπὸ τίς τρεῖς καλύβες;

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ὄνειρο τοῦ Γιαννάκη

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Γιαννάκης ὅλο καὶ τὰ χάνει πὺν πολὺ καὶ ἡ ἐκπληξὴ του γίνεται πὺν μεγάλη ὅταν μεταξὺ τους ποιοὺν ἀναγνωρίζει; Τὸν ξαδελφάκο του τὸν Ντιντίκο.

— Γιὰ φαντάσου κι' αὐτὸς ἐδῶ! λέει ὁ Γιαννάκης σαστισμένος.

— Μὰ τί παράξενα πράγματα! σκέπτεται.

Κεῖνη τὴ στιγμὴ δυὸ ζωαράκια περνοῦν κοντὰ του, σκύβει καὶ τὰ τσακώνει.

Ἡ Μπεμπέκα ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἀδελφὸ τῆς, μόλις ὅμως τὸν εἶδε νὰ τσακῶνῃ τὰ παράξενα ἐκεῖνα πλάσματα

τρέχει κατ' ἐπάνω του καὶ τοῦ λέει:

— Naί τὰ πέριναμε μαζὺ μας σπῆτι;

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Μπεμπέκας σὰν μαγικὸ ραβδὶ τ' ἀλλάζει ὅλα τριγύρω.

Ὁ Γιαννάκης κι' ἡ Μπεμπέκα ἀπὸ τὸ δάσος βρίσκονται ξαφνικὰ στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ τους.

— Naί τοὺς κάναμε ἕνα μάνιο! ξαναλέει ἡ Μπεμπέκα.

— Ὁραία ἰδέα! φωνάζει ὁ Γιαννάκης.

Καὶ τὰ δυὸ ζωαράκια βρίσκονται μὲ μιᾶς μέσα σὲ μιὰ γαβάθα γεμάτη νερό.

Σὲ λίγο ὅμως ἀλλάζουν πάλι ὅλα.

Ἡ Μπεμπέκα χάνεται κι' ὁ Γιαννάκης ξαναβρίσκεται μόνος μέσα στὴν κάμαρά του

Βλέπει ὅλα τὰ γνωστά του πράγματα, τοὺς τριανταφυλλένιους μπερντέδες του, τὸ ρολοῖ ἀπάνω στὸ κομῶ, τὸ γραφειάκι πὺν τοῦ χρησιμεύει γιὰ τὰ μαθήματά του.

Ἀλλὰ βλέπει καὶ κάτι πὺν τὸν κάνει ἔξω φρενῶν: Μέσα στὸ κρεβάτι του διακρίνει νὰ ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὰ σεντόνια δέκα κεφαλάκια μὲ σκουφίτσες, σὰν τίς κόρες τοῦ Δράκου στὸν «Κοντορεβυθούλη».

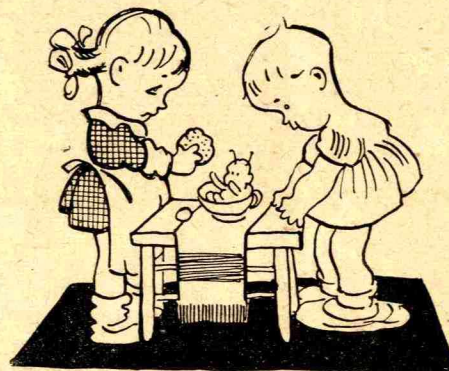
— Ἀκοῦς ἐκεῖ,

ποιοὺς τοὺς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μποῦνε ὅδῳ μέσα;

— Ἐ! Ἐξω ἀπ' ἐκεῖ, φωνάζει ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ τόσο δυνατὰ, ὥστε... ὁ Γιαννάκης ξυπνάει, καὶ βλέπει πῶς βρίσκεται στὸ κρεβάτι του, μόνος, ὀλομόναχος, χωρὶς κανέναν ἄλλον.

Σηκώνεται κάθεται στὸ κρεβάτάκι του, τρίβει τὰ μάτια του καὶ λέει:

— Ἐχει γοῦστο νὰ εἶδα κανένα ὄνειρο!

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Θὰ τῆς μάθουμε ἐπίσης. ἔξακολούθησε ἡ θεία Χαλάστρα, πὼς τὰ κοριτσάκια δὲ λένε ποτὲ «θέλω» ἢ «δὲ θέλω».

Κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, ἐνῶ ὁ πατέρας μου, τὴν ἀκολούθησε, ἀφοῦ ὅμως, αὐτὸς τουλάχιστο, μὲ φίλησε μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

Ἔμεινα δύο βδομάδες στὸ σπίτι μόνη μου μὲ τὴν καλή μας Μαργαρώ.

Ἦταν ἡ νταντά μου καὶ μὲ λάτρευε κἀνοντάς μου ὅλα μου τὰ καριότσια.

Ἔτσι κι' ἐγὼ γιὰ δέκα πέντε ὁλόκληρες μέρες ἔκανα ὅ,τι μοῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ἡ καυμένη ἡ μικρούλα μου, ἔλεγε ἡ καλή μου Μαργαρώ, θαυμάζοντας τὶς τρέλλες μου, χαίρεται τὴ ζωούλα τῆς γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη, γιὰτὶ σὰν γυρίσει ἡ κυρία τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν.

Καὶ δὲν θ' ἄξερε βέβαια πόσο ἀλήθεια ἔλεγε!

Ἡ θεία Χαλάστρα γύρισε, κι' ὅλα μέσα στὸ σπίτι πήρανε μιὰ ὄψη μελαγχολική. Ὁ πατέρας μου ἀνέλαβε πάλι τὴν ὑπηρεσία του καὶ δὲν τὸν ἔβλεπα σχεδὸν καθόλου.

Τὰ μαλλιά μου δὲν κόπηκαν, ὅχι γιὰτὶ ὁ πατέρας μου ἐπέβαλε τὴ θέλησή του, ἀλλὰ γιὰτὶ ἔκανα μιὰ τέτοια σκηνή, πού ἡ μητροιά μου παρέδωσε τὰ ὄπλα.

Ἐξ ἄλλου ὅμως μ' ἀνάγκασε νὰ φορέσω κάλτσες, γιὰτὶ δὲν ταίριαζε ἔλεγε στὴν ἡλικία μου νὰ βγαίνω ἔξω μόνο μὲ πέδιλα.

Αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ παραδεχθῶ, γιὰτὶ δὲ μ' ἀγόραζαν πιά σέδιλα, κι' ἄς μοῦ κόστιζε τόσο νὰ βάζω κάλτσες τὸ καλοκαίρι.

Μὲ τὴν ἀφιξη τῆς θειάς Χαλάστρας ὅλα μέσα στὸ μέγαρό μας ἀλλάξαν ὄψη. Πᾶνε τὰ γέλια, πάει ἡ εὐθυμία, πάει ἡ χαρά.

Θᾶλεγε κανεὶς πὼς γιὰ τὴ θεία Χαλάστρα τὰ νειάτα ἦταν ἔγκλημα.

Ἔσπευσε ἀμέσως νὰ διώξη τοὺς ὑπηρέτες καὶ τὶς ὑπηρετίες πού τοὺς εὗρισκε πολὺ νέους καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ μὲ ἡλι-

κιωμένους.

Ἐπούλησε τὶς δυὸ καλλίτερές μας λιμουζίνες κι' ἄφησε μονάχα τὸ αὐτοκίνητο πού ὁ πατέρας μου χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴ δουλειά του.

Μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ἔχω σχέσεις μὲ ὅσες φίλες μου τὶς εὗρισκε ζωηρές, δὲν ἔπρεπε νὰ παίζω, δὲν ἔπρεπε νὰ τρέχω, δὲν ἔπρεπε νὰ γελῶ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ πλήττω μεγαλοπρεπῶς ὅταν φύγαμε τέλος πάντων γιὰ τὴν ἐξοχή.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού βρισκόμουν ἐκεῖ, γιὰτὶ τὸ κτῆμα αὐτὸ ἦταν ἡ προίκα τῆς μητροιάς μου.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἦταν καὶ πολὺ ὄραια ἐξοχή. Τὸ περιβόλι ἦταν ἀπεριποίητο, τὸ σπίτι ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ χωριατόσπιτο παρὰ μὲ πραγματικὴ ἔπαυλη.

Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ ἐξοχή εἶναι πάντα ἐξοχή καὶ τὴν ἀγαπῶ ὅπως κι' ἂν εἶναι Γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι πέρασα ἐκεῖ πολὺς καλὲς στιγμές.

Εἶχα ἀρκετὴ ἐλευθερία, ἔτρεχα μέσα στὰ χωράφια, κύτταζα τὶς κόττες πού σκάλιζαν τὸ χῶμα γιὰ νὰ βροῦνε σκουλικάκια, τὶς χῆνες πού κολυμπούσανε μέσα στὴ μεγάλη στέρνα, καὶ μόνον τέσσαρες ἢ πέντε φορὲς μοῦ συνέβηκε νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία μου καὶ νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ ἀνάμεσα στὶς χῆνες πού κατατρομαγμένες σήκωσαν ὅλο τὸν κόσμο στὸ πόδι μὲ τὶς φωνές τους.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ ἀπὸ τότε νὰ τὶς ὑποφέρω, γιὰτὶ ἂν ἦσαν πιδ διακριτικὲς θὰ εἶχα ἀπλοῦστάτα στεγνώσει στὸν ἥλιο χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀντὶ νὰ βρισκόμεναι κλειδωμένη κάθε φορὰ στὴν κάμαρά μου χωρὶς φροῦτο στὸ πρόγευμα, οὔτε γλύκισμα στὸ τσάι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἦμουν πιά ἐννέα χρόνων καὶ μὲ μάλωναν ἀκόμη σὰν νὰ ἦμουν κανένα μωρό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ξέσχιζα τὰ φουστάνια μου καὶ τὶς ποδιές μου, πὼς ἔδινα

πάντα τὴν κατάλληλη ἀπάντησή μου μάλωναν, καὶ πὼς φερόμουν στὴν μητροιά μου μὲ λιγώτερο σεβασμὸ ἀπ' ὅτι ἐκείνη θὰ ἤθελε. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἄνοιγα τὴν πόρτα τοῦ πάρκου σ' ὅποιον ἀλήτη κι' ἂν περνοῦσε ἀπ' ἔξω, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμᾶς τὴ σκιά τῶν δένδρων μας καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὰ φρούτα μας.

Ἡ θεία Χαλάστρα γινόταν κόκκινη σὰν παπαρούνα ἀπ' τὸ κακό της, ἀλλὰ ὁ πατέρας μου νομίζοντας πὼς ἐγὼ δὲν καταλάβαινα, χαμογελοῦσε λέγοντας μὲ κάποια ὑπερηφάνεια: «ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶνε δημοκράτης ὡς τὸ κόκκαλο!»

Ὅταν βρισκόμαστε στὸ Παρίσι δὲν ἦμουν καὶ πολὺ πιδ φρόνιμη μονάχα λίγο πιδ ἤρευη, γιὰτὶ μοῦ ἔλειπε ἡ ἀπλοχωριά.

Στὸ Λουξεμβούργο, πού πηγαίναμε μὲ τὴν νταντά μου, εἶχα γνωρισθῆ μ' ἓνα μικρὸ καμπούρακο. Τὸν εὗρισα πολὺ συμπαθητικὸ, γιὰτὶ τὸν λυπόμουν πού δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα παιδιά, κι' αὐτὸς πού τὸ εἶχε καταλάβει μοῦ εἶχε μιὰ μεγάλη εὐγνωμοσύνη.

Εἶχαμε ἀποφασίσει πὼς σὰν θὰ μεγαλώναμε θὰ παντρευόμαστε, κι' ὅταν ἀνῆγγεила τὰ σχέδια μας στὸ σπίτι, ὁ πατέρας μου διασκέδασε πολὺ, ἐνῶ ἡ θεία Χαλάστρα βρῆκε πάλι εὐκαιρία νὰ μὲ μολώσῃ.

—Τόση λίγη φιλοδοξία ἔχεις, μοῦ ἔλεγε, ὥστε νὰ σκέπτεσαι νὰ παντρευθῆς ἓνα καμπούρη σὰν μεγαλώσης;

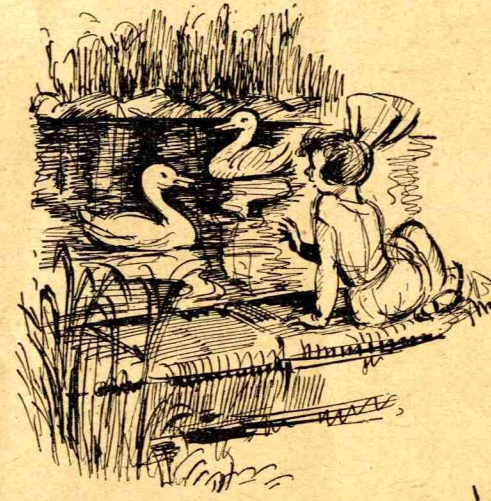
—Καὶ γιὰτὶ ὄχι, ἀπαντοῦσα, ὁ Ἄνδρας μ' ὅλη του τὴν καμπούρα εἶναι πολὺ πιδ καλὸς ἀπὸ ἄλλα παιδιά, κι' ἔπειτα εἶναι ἔξυπνος, ἔξει πάντα τόσα πράγματα νὰ διηγείται, πού δὲν βαρύνεται κανεὶς ποτὲ μαζὺ του.

Ὁ πατέρας μου ὅμως πού ἔβλεπε πὼς ἡ συζήτηση θὰ κατέληγε πάλι ἄσχημα γιὰ μένα, ἔσπευδε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας, γιὰτὶ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύψῃ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ νὰ μὲ μαλώνουν.

Ἔτσι κι' ἐγὼ νοιώθοντας πὼς εἶχα ἓνα

σιωπηλὸ ὑποστηρικτὴ στὴν κάθε μου σκέψη ἔξακολουθοῦσα νὰ αἰσθάνομαι φιλία γιὰ τὸν καλὸ δυστυχισμένο καμπούρακο.

Ἄλλοίμονο ὅμως, τὰ αἰσθήματά μου γι' αὐτὸν δὲν μπόρεσαν νὰ ἀποτρέψουν τὸ μοιραῖο, καὶ ἦταν πεπρωμένο ὁ καλὸς μικρὸς μου φίλος νὰ μοῦ δώσῃ τὴν πρώτη μεγάλη λύπη πού αἰσθάνθηκα στὴ ζωὴ μου. Ἦταν μόλις δέκα τεσσάρων χρόνων, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια ἔμαθα πὼς ἄφησε γιὰ πάντα αὐτὸ τὸν κόσμο, καὶ πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπα πιά ποτέ.

Κύτταζε τὶς χῆνες πού κολυμποῦσαν

Ἡ δεύτερη λύπη πού γνώρισα σὰν ἡμουν παιδί ἦταν ὁ θάνατος τῆς Λευκῆς.

Ἡ Λευκὴ ἦταν μιὰ γαίτσα πού λάτρευα καὶ φυσικὰ ἡ θεία Χαλάστρα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

Γεννήθηκε στὴν ἐξοχή καὶ ἦταν μόλις ὀκτὼ ἡμερῶν ὅταν ἡ μητροιά μου διέταξε νὰ τὴν πνίξουν.

Ἡ Λευκὴ ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ ὀρεξη νὰ πεθάνῃ καὶ μ' ὅλο πού τὴν ἔρριξαν στὴ στέρνα αὐτὴ κολύπησε, ὀρπάχτηκε

ἀπὸ τὰ κλαριά πού ἦσαν τρυγίρω καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἔσπευσα ἐγὼ καὶ τὴν ἔσωσα.

Μεγάλωσε καὶ ἔζησε μαζὺ μας ὅλο τὸ καλοκαίρι. Εἶχαμε γίνῃ ἀχώριστες. Ἐμπρὸς ἐγὼ καὶ πίσω ἡ Λευκὴ μὲ τὴν οὐρὰ στὸν ἀέρα. Δυστυχῶς τὸ καλοκαίρι τελείωσε, ἦλθε τὸ φθινόπωρο καὶ χρειάστηκε νὰ γυρίσωμε στὸ Παρίσι.

Μ' ὅλα τὰ παρακάλια μου στὴ θεία Χαλάστρα, ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν πείσω νὰ πάρομε τὴν γαίτσα μου μαζὺ μας.

Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἦλθε ἀπὸ τὴν ἐξοχή ὁ ἐπιστάτης μας, ἔμαθα πὼς ἡ Λευκὴ πέθανε ἀπὸ ἀσιτία, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού φύγαμε δὲν ἤθελε πιά νὰ φάῃ τίποτα.

Ἡ τρίτη μεγάλη λύπη πού αἰσθάνθηκα ἦταν ὅταν ἐπῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ μὲ κλείσουν στὶς καλόγρης.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΧΟΝΔΡΟΣ...ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Εὐθύμη ταινία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΚΑΡ

Ἄφοῦ ὁ Χοντρός ἐξεκοκάλισε μαζί με τὸ Λιγνό, τὸν ἀχώριστο φίλο του, τὰ ἑκατὸ δολλάρια τοῦ τοκογλύφου - πού εἶπαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πὼς τὰ κέρδισαν-ἐξύπνησε ἕνα πρωὶ καὶ εἶδε πὼς δὲν εἶχε πιά πεντάρα στὴν τσέπη του.

— Γιὰ ψάξε τις δικές σου τσέπες, λέει στὸ Λιγνό, πού τὸν ἐκύτταζε μετὰ τὸ ἠλίθιο ὕφος του, μπᾶς καὶ βρίσκεται κατὰ λάθος μέσα κανένα «σέντσι»;

Ἄφοῦ ὁ Λιγνός, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἀναποδογύρισε καὶ ἔβγαλε ἔξω τις τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του, ὕστερα τοῦ γιλέκου του, τοῦ σακκακιοῦ του, μὰ δὲν εὗρηκε μέσα παρὰ μερικά .. τσόφλια ἀπὸ φυσιτῖα. Ἐκύτταξε ὕστερα τὸν Χοντρὸ μετὰ ὕφος περιλύπτο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται περίεργο αὐτό. Πολὺ περίεργο!

— Ποιό; ἐρώτησε ὁ Χοντρός.

— Πού βρίσκω τσόφλια ἀπὸ φυσιτῖα στὶς τσέπες μου.

— Καὶ τί περίμενες νὰ βρῆς;

— Λεφτά. Καὶ ξέρεις γιατί; Τὸν περασμένο χειμῶνα πού εἶχα χρήματα, ἔβαζα λεφτὰ στὶς τσέπες μου καὶ τὸ πρωὶ.. εὗρισκα φυσιτῖα. Τώρα πού δὲν εἶχα χρήματα, ἔβαλα φυσιτῖα στὶς τσέπες μου χθὲς τὸ βράδυ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ σήμερα λεφτά. Καὶ ἀντὶ αὐτό, βρῆκα τὰ τσόφλια ἀπὸ τὰ φυσιτῖα!...

Ἄφοῦ ὁ Χοντρός ἄρχισε νὰ γελάει μετὰ τὴν καρδιά του. Γιατί, καταλαβαίνετε βέβαια πὼς τὴ φάρσα αὐτὴ τὴν εἶχε παίξει αὐτὸς ὁ ἴδιος τοῦ φουκαρά τοῦ Λιγνοῦ: Τὸν περυσινὸ χειμῶνα τοῦ ἔπαιρνε τὰ χρήματα ἀπὸ τις τσέπες κάθε βράδυ-γιατὶ κοιμοῦνται στὸ ἴδιο δωμάτιο-καὶ τοῦ ἔβαζε μέσα φυσιτῖα. Τώρα, πού βρῆκε μόνο φυσιτῖα, τὰ ἔφαγε καὶ τοῦ ἄφησε τὰ τσόφλια...

* * *

Ὅπως δὴποτε ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός ἔπρεπε νὰ βροῦν χρήματα γιὰ νὰ ζήσουν.

— Ξέρεις τί λέω γώ; ἐρώτησε ὁ Χοντρός, ὕστερα ἀπὸ σοβαρὸς σκέψεις.

— Τί; ἔκαμε ὁ Λιγνός.

— Πὼς δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ πού κάνουμε, νὰ βρίσκουμε λεφτὰ γιὰ λίγες μέρες κ' ὕστερα νὰ μένουμε πάλι ἀπένταροι. Πρέπει νὰ βροῦμε καμμιά δουλειά!

— Νὰ βροῦμε! εἶπε ἠλίθια ὁ Λιγνός, σὰν ἄτονος ἀντίλαλος.

— Νὰ ζήσουμε σὰν ἄνθρωποι!

— Σὰν ἄνθρωποι! ἔξανπε ὁ Λιγνός.

— Ξέρεις ἐσὺ νὰ κάνης καμμιά δουλειά; ἐρώτησε ξαφνικὰ ὁ Χοντρός.

— Πὼς δὲν ξέρω; ἀπήντησε ὁ Λιγνός. Ξέρω ἕνα θαυμάσιο ἐπάγγελμα καὶ γιὰ τοὺς δύο μας: νὰ γίνης ἐσὺ χασομέρης καὶ νὰ μετὰ πάρης ἐμένα... βοηθό σου!

— Ἄ, νὰ χαθῆς, βλάκα! ἔκαμε ὁ Χοντρός. Ἐτοιμάσου γρήγορα νὰ πᾶμε ἔξω νὰ βροῦμε δουλειά! ..

* * *

Μετὰ μισὴ ὥρα ἐγύριζαν κ' οἱ δύο σὰν χαλοὶ στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης —γιατί, εἶπαμε, ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός ζοῦν στὴ Ἀμερικὴ—καὶ ἐκύτταζαν μετὰ προσοχὴ κάθε ἐπιγραφὴ πού ἔβλεπαν ὀλόγυρα.

Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα τοῦ Χοντροῦ ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ πινακίδα πού ἔγραφε:

«Ζητοῦνται πιλότοι. Πληροφορίαι ἐντός».

Προσέχει καλύτερα γύρω· εἶχαν βρεθῆ ἔξω ἀπὸ ἕνα ἀεροδρόμιο. Γυρίζει τότε καὶ ρωτᾷ τὸ Λιγνό:

— Μπήκες ποτὲ σὲ ἀεροπλάνο;

— Ὅχι ἀπάντησε αὐτός.

— Οὐτ' ἐγώ. Ἐμπρός, τότε πᾶμε μέσα. Θὰ παρουσιασθοῦμε γιὰ πιλότοι.

Ἄφοῦ ὁ Λιγνός ἐκύτταξε μετὰ κατάπληξη καὶ μετὰ κάποιον τρόμον τὸν Χοντρὸ, μὰ ἤξερε ὁ φτωχός, πὼς, ὅταν ὁ σύντροφός του ἔλεγε κάτι, δὲν ἐδεχόταν ἀντιρροήσεις...

* * *

Τὸ ἀεροδρόμιο, στὸ ὁποῖο παρουσιάσθη-

καν εἶχε τόσο μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ πιλότους, ὥστε χωρὶς πολλὰ διατυπώσεις, διωρίσθηκε ὁ Χοντρός πιλότος καὶ ὁ Λιγνός... παρατηρητής.

Τοὺς ἐφόρεσαν στολές, κάσκα, γυαλιὰ ἀεροπόρων καὶ τοὺς ἐκάθισαν ἐπάνω σ' ἕνα μονοπλάνο μετὰ τὴν ἐντολὴ νὰ πετάξουν ἐπάνω ἀπὸ μιὰ «πλάζ» καὶ νὰ ρίξουν κάτω στὸν κόσμον ρεκλάμες ἐνὸς ἐργοστασίου πού ἔφτιανε... φάκες γιὰ ποντίκια!

Ἄφοῦ ὁ Λιγνός, τρομοκρατημένος, ἄρχισε νὰ κἀνῃ... τὴν προσευχὴ του, ἐνῶ οἱ μηχανικοὶ ἔβαλαν ἐμπρός τὸ μοτὲρ καὶ τὸ ἀεροπλάνο ἔξεκίνησε. Ὁ Χοντρός στὸ «τιμόνι!»

Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί μοχλοὺς καὶ τί

Ἄφοῦ ὁ Λιγνός ἀναποδογύρισε τις τσέπες του

«πεντάρα» ἐχειριζόταν ἐπάνω στὴν παραζάλη τοῦ ὁ Χοντρός, μὰ ὅσοι ἦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ ἀεροδρόμιο ἐπέθαναν στὰ γέλια.

Τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ, μόλις ὑψώθηκε, ἄρχισε νὰ τρεκλίζει, σὰν ἄνθρωπος μεθυμένος, ὕστερα ἄρχισε νὰ κἀνῃ τοῦμπες, ν' ἀνεβοκατεβαίνει σὲ διάφορα ὕψη μετὰ κίνδυνον νὰ πέσῃ καὶ νὰ σακιστῆ... Σὲ μιὰ στιγμή, ἔξαναπέρασε τόσο χαμηλὰ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, πού ὅλοι εἶδαν τὸν Χοντρὸ ἰδρωμένο νὰ παλαίβῃ μετὰ τοὺς μοχλοὺς καὶ τὸν Λιγνό, κατακίτρινον, νὰ φωνάζῃ: «βοήθεια!»

Ἄφοῦ τὸ ἀεροπλάνο ἀνέβηκε πάλι καὶ ἐτρόβηξε γιὰ τὴν «πλάζ». Μὰ πάλι κ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ κἀνῃ τοῦμπες, νὰ πετᾷ σὰν δαιμονισμένο καὶ στὸ τέλος... κρᾶν! δίνει μιὰ τρομερὴ βουτιά καὶ πέφτει ἐπάνω σ' ἕνα ὑπαίθριο ἐργοστάσιο, πού ἔφτιανε καραμέλλες! Μὲ τὴ φόρα πού ἔπεσε τὸ ἀεροπλάνο στὸ ἔδαφος, ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός ἐτινάχθηκαν μακριὰ καὶ ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα... καζάνι γεμάτο κρέμα! Ἡ κρέμα ἦταν εὐτυχῶς κρύα, μὰ, μετὰ τὸ πέσιμο, τὸ καζάνι τοὺς ξανατίναξε μετὰ δύναμη ψηλά, βουτηγμένους ὡς τὰ νύχια μετὰ τὴν κρέμα!

Ἄφοῦ ἔβαστοῦσαν τὴν κοιλιὰ τους ἀπ' τὰ γέλια!... Καὶ μόνο ὁ φτωχὸς ὁ Λιγνός ἦταν κίτρινος ἀπὸ τρόμον, γιατί μετὰ τὸ τελευταῖο τίναγμα, ἔξαναπέσε μετὰ ὀρμὴ στὴ γῆ καὶ... ἐξύπνησε!

Ναί, φίλοι μου, ἐξύπνησε! Γιατὶ ὅλα τὰ παραπάνω δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα ὄνειρον πού εἶδε ὁ Λιγνός, ἐπειδὴ ἔβαροστομάχιασε ἀπὸ τὸ πολὺ φαῖ τὴ βραδυὰ πού ἐξεκοκάλισε μετὰ τὸν Χοντρὸ τὰ ἑκατὸ δολλάρια τοῦ τοκογλύφου.

Μὰ ἂν καὶ ὄνειρον, ὁ φουκαράς ὁ Λιγνός ἐτρόμαξε τόσο πολὺ, πού ὅταν ἐξύπνησε μὴ γελάσετε! - τὸ σεντόνι του ἦταν... βροῦμένο!

ΟΚΑΡ

Παιδικὸ γέμιο

— Τοτό, τί νομίζεις πὼς εἶνε αὐτό;

— Μά, τετραγωνη... σφαῖρα.

* * *

— Τοτό, ποῖ εἶνε τὸ μέσον τῆς εὐθείας Α Β;

— Τὸ Α, κύριε!

— Τὸ Α;

— Μάλιστα διότι ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἡμισο τοῦ παντός!

* * *

Ἡ δασκάλα—Σήμερα κορίτσια, σ' ὅσες ἔχουν μελετήσει τὸ μάθημα θὰ δώσω ἀπὸ μιὰ καραμέλα. Λέγε μου λοιπὸν ἐσὺ πρώτη, Λιλή. Ἐμελέτησες σήμερα;

Ἡ Λιλή—Ξέρετε... δὲν ἤξερα πὼς θὰ φέροντε καραμέλλες!...

* * *

Ὁ Τοτός ἀκούει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ δίκροκο αὐγὸ καὶ ρωτᾷ:

— Δύο κότες τὸ κάμανε;

Τὸ πρωὶ ὅταν ξυπνήσαμε, τὸ πρῶτο πὺν κάναμε σάν πάντα ἦταν νὰ νοικοκυρέψουμε τὸ καράβι μας. Ὑστερα ἐτοιμαστήκαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας, καὶ τὴν ὥρα πὺν πίναμε τὸν καφέ μας στὴν καμπίνα, ἀκοῦμε κάτι φωνές δίπλα στὸ κότερο. Βγαίνο νὰ δῶ ποῖος εἶναι καὶ βλέπω μιὰ τετράκωπη βάρκα μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ Προγυμναστηρίου, τρεῖς φίλους μας ἀξιωματικούς κι' ἓνα γνωστὸ μας πὺν εἶχε ἔλθῃ μὲ τὴ μητέρα του γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι στὸν Πόρο.

Φαντάζεσθε πὰ τί ἔγινε, ἢ μιὰ ἐρώτηση ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη, καὶ μ' ὄλο πὺν κι' ἢ ἐπίλοιπη παρέα μου εἶχε ξεμπουκάρει στὸ κατὰστρωμα δὲν προφθαίναμε νὰ δίνουμε ἀπαντήσεις.— Ἀπὸ πὺν ἤλθατε; Ποῦ θὰ πάτε; Πῶς περάσατε; Τὶ καιρὸ εἶχατε; καὶ χίλια δὺ ἄλλα. Πραγματικὸ πανδαμόνιο, μιλούσαμε ὄλοι μαζί, καὶ χρειάσθηκε νὰ περάσουν μερικὰ δευτερόλεπτα γιὰ νὰ κατορθώσουμε τέλος νὰ συνεννοηθοῦμε.

Ἀμέσως στρώθηκαν σχέδια, πὺν θὰ πηγαίναμε καὶ τί θὰ κάναμε, καὶ σάν καλοὶ χριστιανοὶ ἀρχίσαμε ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη στὴν ἐκκλησία τῆς Σχολῆς πὺν ἦταν μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πολεμικὰ πὺν ἀπέκτησε ἢ Ἑλλάς ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς, μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Τὸ καράβι αὐτὸ, ἢ Ὑδρα, ἦταν μὲ πανιά καὶ τὸ ἔχουν μαζί μὲ τὸ ταῖρι του, καθισμένο στὰ ρηχὰ δίπλα σ' ἓνα μῶλο, κοντὰ στὸ Προγυμναστήριο.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἢ ὥρα εἶχε περάσει, θὰ ἦταν σχεδὸν ἔνδεκα, καὶ ξεκινήσαμε νὰ πάρουμε τὰ μπανιερά μας, γιὰ νὰ βουτήξουμε στὴ θάλασσα, πέρα στὴν ἀμμουδιά πὺν λέγεται Νεώριο. Σάν φθάσαμε ἐκεῖ μὲ τὴν τετράκωπη ἄλλη ὑποδοχὴ μᾶς περιμένε. Ἡ ἀφιξη τοῦ κότερου μας στὸν Πόρο ἦταν βλέπετε τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας. Ὅλοι οἱ γνωστοὶ μας εἶχαν ἔλθῃ ἐκεῖ νὰ μᾶς εὐχηθοῦν τὸ καλῶς ἤλθαμε. Πρὸς τιμὴν μας μάλιστα διοργανώθηκε ἀμέσως κι' ἓνα ἀγώνισμα, ποῖος θὰ μπορούσε δηλαδὴ νὰ κολυμ-

πήσῃ ὡς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Πελοποννήσου καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω χωρὶς νὰ κουρασθῇ. Ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε πὺν λάβαμε μέρος μόνον τέσσαρες τὸ πετύχαμε, ἢ κ. Φωτίου, ἢ δις Κορύλλου ἓνας ἄλλος νέος κι' ἐγώ.

Ἐπακολούθησε πρόγευμα στὸ Προγυμναστήριο πρὸς τιμὴν τῆς παρέας μας κι' ἔπειτα οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς συριάνησαν σ' ὄλο τὸ κτίριο τῆς Σχολῆς, πὺν καθὼς θὰ ξέρετε εἶχε χρησιμεύσει, στὰ παλιὰ τὰ χρόνια γιὰ θερινὸ ἀνάκτορο τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος.

Τὸ ἀπόγευμα μὲ τὴ δροσιά ξεκινήσαμε ἄλλοι πεζοὶ καὶ ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια γιὰ τὸ Μοναστήρι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πὺν λέγεται πραγματικὰ Μονὴ Καλαβρίας ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ὄνομα τοῦ νησιοῦ.

Ἐχεῖ νὰ περπατήσῃ κανεῖς πέντε περίπου χιλιόμετρα γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ δρόμος ἀνάμεσα ἀπὸ πεῦκα εἶναι τόσο εὐχάριστος πὺν οὔτε τὸ καταλαβαίνει. Ἐκεῖ πάνω βρίσκονται καὶ οἱ τάφοι τῶν δύο γενναίων πολεμιστῶν τοῦ μεγάλου μας Ἀγῶνος, τοῦ Νικ. Ἀποστόλη καὶ τοῦ Μανώλη Τομπάζη.

Μεῖναμε ὡς τὰς ὀκτὼ στὴν Μονή, καὶ ξεκινήσαμε τέλος γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ, ἐνῶ ἢ φωτισμένη ἀτμόσφαιρα τριγύρω μας πρὸδιδε τὴν φεγγαρόλουστη νύχτα πὺν θὰ ἀκολουθοῦσε.

Καὶ πράγματι ὅταν μετὰ τὸ δείπνο στὴ Σχολή, ἀποφασίσαμε νὰ χορέψουμε στὸ γήπεδο τοῦ τένις τῶν ἀξιωματικῶν, μιὰ μοναδικὴ πανσέληνος μᾶς ἐσυνόδευε μὲ τὸ τόσο γλυκὸ καὶ ἤρεμο φῶς τῆς πὺν θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη.

Ἡ διασκέδαση παρετάθηκε πέρα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, κι' ὅταν τέλος γυρίσαμε στὸ κότερό μας, ἀντὶ νὰ πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε, μ' ὄλη τὴ κούραση τῆς ἡμέρας στήσαμε σωστὴ καντάδα στὸ φεγγάρι.

Πῶς νὰ κοιμηθῇ κανεῖς μὲ τέτοια βραδεία!

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Τὰ κλωσσοπούμα

Ἡ κλωσσο, ἀργοκινῶντας τὸ φτερό,
τ' ἀμάλλιαγα πουλάκια σιγοκράζει,
τριγύρω ἀπ' τῆς γουβίτσας τὸ νερό,
πὺν λίμνη λές, στὰ μάτια τους φαντάζει.

Καὶ τὸ νερὸ ἔχει χροῶμα γαλανὸ
ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ αἰθέρα. Τὰ πουλάκια,
πίνοντας μιὰ γουλιὰ, στὸν οὐρανὸ
τ' ἀθῶα τους σηκώνουν κεφαλάκια.

Κ' εἶνε σὰ νὰ δοξολογοῦν
τὸν Πλάστη γιὰ τὸ δροσοφίλημά του
κ' ὕστερα, σκύβοντας, κορφολογοῦν
τῆς γῆς τὰ χοταράκια κάτου.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Γιὰ νὰ φερνάει ἢ ὥρα

Ὅταν σᾶς τύχει νὰ βρεθῆτε μὲ συντροφιά μπορούτε νὰ κάνετε τὸ ἀκόλουθο παιχνίδι καὶ νὰ περάσετε στὰ μάτια τῶν ἄλλων γιὰ μάντις.

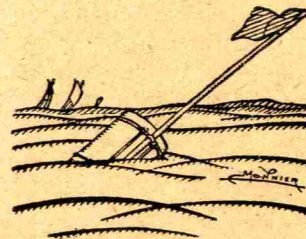
Παρακαλέσατε ἓνα ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους ν' ἀνοίξῃ κρυφὰ ἀπ' ὄλους ἓνα βιβλίο σὲ ὅποια σελίδα θέλει, νὰ βρῇ μιὰ λέξη μὲ τὸ νοῦ του καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὴν πῆσῃ θὰ τὴν βρῆτε. Πέστε του ὅμως ἢ λέξη πὺν θὰ βρῇ νὰ εἶναι σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς 9 πρώτες γραμμὲς καὶ ὄχι πέρα ἀπὸ τὴν ἐννάτη λέξη τῆς γραμμῆς. Ἀφοῦ βρῇ τὴ λέξη πέστε του νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδος μὲ 10 νὰ προσθέσῃ στὸ γινόμενο 25 καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς γραμμῆς, νὰ ξαναπολλαπλασιάσῃ τὸ ἄθροισμα μὲ 10, νὰ προσθέσῃ στὸ γινόμενο τὸν ἀριθμὸ πὺν ἀντιπροσωπεύει ἢ λέξη στὴ γραμμὴ καὶ νὰ σᾶς πῆ τὸ ἄθροισμα. Τότε φέρνετε τὸ βιβλίο κάνετε λιγάκι πῶς σκέπτεσθε καὶ βρίσκετε τὴ λέξη. Γιὰ νὰ τὸ πετύχετε δὲν κάνετε ἄλλο παρὰ ν' ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ ἄθροισμα πὺν σᾶς ἐδόθηκε 250 καὶ τότε ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς τοῦ ὑπολοίπου σᾶς δείχνει τὴ θέση τῆς λέξης, ὁ πρωτελευταῖος τὴ γραμμὴ καὶ οἱ ἄλλοι τὴ σελίδα.

Καλὸ εἶναι νὰ κάνετε τοὺς ὑπολογισμοὺς ἀπὸ μέσα σας, ὥστε νὰ μὴ καταλάβουν οἱ ἄλλοι πῶς ἐμαντέψατε.

Ἐνα αρωτόγρονο ταχυδρομεῖο

Ποῖος θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πιστέψῃ ὅτι στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα πὺν ζοῦμε θὰ χρησιμοποιούσαμε ἐντελῶς αρωτόγρονα μέσα ὅμοια μ' ἐκεῖνα πὺν περιέγραφε ὁ Ἰούλιος Βέρν στα «Τέκνα τοῦ Πλοιάρχου Γκράν;» Κι' ὅμως νὰ πὺν συμβαίνει. Καὶ τὰ γράμματα πὺν προορίζονται γιὰ τὰς Ἀζόρας νήσους φθάνουν στὸν προορισμὸ τους μέσα σὲ βαρέλι.

Τὰ πλοῖα περνοῦν ὄλα χωρὶς νὰ στέκονται στὰ νησιά καὶ γιὰ ν' ἀφήσουν τὰ γράμματα τὰ

βάζουν μέσα σ' ἓνα βαρέλι καὶ τὸ ρίχνουν στὴ θάλασσα. Γιὰ νὰ διακρίνεται τὸ βαρέλι ἀπὸ μακριὰ τοῦ βάζουν ἓνα κατάρτι μὲ σημαῖα ὅπως δείχνει τὸ σκίτσο μας καὶ οἱ ψαράδες πὺν τὸ βλέπουν σπεύδουν νὰ τὸ πιάσουν. Κάποτε ἀνοίγονται τόσο πολὺ στὸ πέλαγος, ὥστε ἢ ζωὴ τους κινδυνεύει. Μὰ ἢ ἀμοιβὴ γιὰ ὅποιον φέρει τὸ ταχυδρομικὸ βαρέλι εἶναι πολὺ μεγάλη κι' ἔτσι ἀγωνίζονται ποῖος νὰ πρωτοφθάσῃ.

Ἀνέκδοτα

Ὁ μεγαλείτερος ωοπιτῆς

Λένε πῶς ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ εἶχε λάβει μιὰ μέρα ἓνα γράμμα μὲ αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή: «Στὸν μεγαλείτερο ποιητὴ τῆς ἐποχῆς μας».

Χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξῃ τὸ στέλνει ἀμέσως στὸν Λαμαρτίνο, αὐτὸς τὸ ξαναστέλνει στὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ καὶ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ἐξακριβωθῇ ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τὸ ἀνοίξε ἐπὶ τέλους.

Ὁ Διογένης στὸ λουτρό

Ὁ Διογένης βρισκόταν μιὰ μέρα στοὺς δημόσιους λουτήρες καὶ εἶδε ἔξαφνα πῶς τὸ νερὸ ἦταν πολὺ βρώμικο.

Γυρίζει τότε καὶ ρωτᾷ τὸν φύλακα:

— Ποῦ μπορεῖ νὰ πάῃ κανεῖς μετὰ ἀπὸ τὸ λουτρό γιὰ νὰ...πλυθῇ;

Παιδικὸ ἠαράσωνο

— Κρίμα, μαμάκα, νᾶναι τόσο πολὺς ἤλιος τὸ καλοκαίρι πὺν νᾶναι ζέστη καὶ νᾶναι τόσο λίγος τὸ χειμῶνα πὺν κάνει κρύο!

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κανείς.

—Νὰ εὐκαιρία, εἶπε, νὰ μπῶ μέσα κρυφά.

Ἄφου βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, δίνει μιὰ καὶ σκαρφαλώνει πάνω στὰ κάγκελα τῆς πόρτας μὲ μεγάλη εὐλυγχσία καὶ πηδᾷ ἑλαφρὰ μέσα στὸ περιβόλι. Κάνει τὸ γυρὸ τῆς βίλλας ν' ἀνακαλύψῃ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας ποῦχε σπάσει καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ βρῇ.

—Τὶ ἀπερισκεψία, σκέφθηκε ν' ἀφήσουν ἔτσι τὸ παράθυρο, μπορεῖ νὰ μπῆ ὅποιος θέλει...

Ἐπιθεώρησε τὸ σπασμένο τζάμι τοῦ παραθύρου ποῦταν ἀρκετὰ χαμηλό, ὅταν καθὼς τὸ περιεργαζόταν βλέπει κάτι πού τὸ κάνει μεγάλη ἐντύπωση.

Τὸ γυαλὶ δὲν φαινόταν σπασμένο ἀπὸ τὴν ἔκρηξη, ἀλλ' ἂν ἐπρόσεχε κανείς λιγάκι ἔβλεπε πὼς ἦταν κομμένο κανονικὰ μὲ διαμάντι.

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ ἔψαξε κατάχαμα καὶ βρῆκε τὸ κομμένο γυαλὶ, ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του χαρούμενος καὶ ἐψιθύρισε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ τῆ φορὰ θὰ τὸ γράψω τὸ ἄρθρο μου... Φθάνει νὰ μπορέσω ν' ἀποδείξω πὼς ἡ ἔκρηξη δὲν ἦταν τυχαία, πράγμα πού δὲ μοῦ φαίνεται καὶ τόσο δύσκολο.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, σκαρφάλωσε ἀπάνω καὶ ἐπήδησε μέσα στὴν κουζίνα.

—Νὰ μαι, εἶπε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, γιατί εἶμαι βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ ἔγκλημα.

Μὲ μιὰ ματιὰ μπόρεσε ἀμέσως νὰ προσανατολισθῆ σχετικὰ μὲ τὴν καταστροφὴ πού εἶχε γίνῃ καὶ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικός.

—Πῶ; ἡ ἔκρηξη ἔγινε ἐπιτηδὲς καμμιά ἀμφιβολία, ἐμουρμούρισε, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοῦμε γιατί ἔγινε. Μήπως προετοιμάζεται καμμιά κλοπή; Μὰ πάλι αὐτὸ ἀποκλείεται, γιατί μιὰ καὶ μπῆκε κάποιος μέσα μποροῦσε ν' ἄχε κλέψη, ἀφού λοιπὸν δὲν τῶκαμε θὰ πῆ

πὼς κάποιος ἄλλη θάταν ἡ ἀφορμὴ.

Ἐξαφνα ὁ Ἰάκωβος τέντωσε τ' αὐτὶ του.

Ἄκουσε κάτι σὰν κτύπο ρολοιοῦ.

—Περίεργο, εἶπε, δὲν βλέπω κανένα ρολογιὸ καὶ ὅμως ἀκούω τὸν κτύπο του.

Ἐκύτταξε τριγύρω του, ἔκαμε μιὰ πρόχειρη ἐπιθεώρηση καὶ ἐστάθηκε μπρὸς σ' ἓνα ντουλάπι τοῦ τοίχου. Ὁ κτύπος φαινόταν ν' ἄρχεται ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ἄπλωσε τὸ χέρι του ν' ἀνοίξῃ τὸ ντουλάπι, ἀλλὰ ἦταν κλειδωμένο. Μ' ἓνα σουγιά ποῦχε στὴν τσέπη του σκάλισε λίγο τὴν κλειδαριὰ καὶ δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀνοίξῃ, αὐτὸ δὲ πού εἶδε τὸν ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ τρομαγμένος. Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω του.

Πάνω τὰ χέρια!

Ἐγύρισε ἀπὸτομα καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἓνα ὑποκείμενο πού κρατοῦσε ἓνα περιστρόφο καὶ τὸ εἶχε γυρισμένο ἀπάνω του.

Καθὼς ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐκούνησε τὰ χέρια του ὁ ἄγνωστος ξαναεἶπε μὲ τόνο ἀπειλητικό:

—Πάνω τὰ χέρια ἢ πυροβολῶ!

Καὶ ἦταν τόσο κατηγορηματικὸ τὸ ὕφος του, ὥστε ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ χωρὶς διόλου πιά νὰ διστασθῆ σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά.

—Ἐτσι! μ' ἠρμούρισε ὁ ἄλλος. Καὶ τώρα πές μου ποιὸς σοῦδωσε τὴν ἄδεια ν' ἄρθῃς ἐδῶ; Ἐέρεις πὼς θὰ πληρώσῃς πολὺ ἀκριβὰ τὴν αὐθάδειά σου;

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἀπήντησε τόσο τὰ εἶχε χαμένα μόνον προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ἀπὸ πού εἶχε μπῆ καὶ τί γύρευε κεῖ μέσα. Εἶχε ὕφος κακό, βλέμμα ὑπουλο καὶ ἐκύτταζε τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ ἄγρια.

—Ἐλα λέγε! τοῦ φώναξε. Ποιὸς εἶσαι; Τί θέλεις ἐδῶ; Εἶσαι ἀστυνομικός;

—Βάλτε τὸ πιστόλι σας στὴν τσέπη καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως.

—Μπὰ ἔχομε καὶ διαταγὲς τώρα; Σὲ εἰδοποιῶ, μικρὲ μου, πὼς δὲν ἔχω τὴ συνή-

θεια νὰ ὑπακούω, λοιπὸν θὰ ἐξακολουθῶ νὰ κρατῶ τὸ πιστόλι μου στὸ χέρι καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ἄλλοιῶς φυλάξοι! λέγε εἶσαι ἀστυνομικός;

—Ὁχι ἀπήντησε ὁ Ἰάκωβος κουνώντας τὸ κεφάλι. Εἶμαι δημοσιογράφος.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ ἄλλος. Ὁ κύριος εἶναι δημοσιογράφος καὶ εἶναι πιδὸς περιεργὸς ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο... Μπαίνει ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ σκαλίζει νὰ βρῇ μυστικὰ πού δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν.

Ἄλλαξε τόνο φωνῆς καὶ εἶπε ἄγρια:

—Ἐμαθεὶς πάρα πολλὰ, φιλαράκο μου καὶ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σοῦ κλείσω τὸ στόμα. Ποιὸς σοῦλε νὰ θῆς νὰ ἀνακατετευθῆς σὲ ξένες ὑποθέσεις;

Χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ τὸ πιστόλι του γυρισμένο ἀπάνω στὸν Ἰάκωβο φώναξε:

—Μπλάσκο!

Κι' ἓνας γίγας παρουσιάστηκε τότε πού φοροῦσε ἓνα μαλακὸ καπέλλο καὶ εἶχε ἓνα πρόσωπο κτηνώδες.

—Διατάξτε ἀρχηγέ, εἶπε σὲ ἰσπανικὴ γλώσσα πού ὁ Ἰάκωβος τὴν καταλάβαινε ἀρκετά.

—Αὐτὸς ὁ δημοσιογράφος ἔχωσε τὴ μύτη του στὶς δουλειές μας. Ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸ μας... τὴ μηχανοῦλα ποῦχομε κρύψει στὸ ντουλάπι γιὰ νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὴ βίλλα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἐπῆρε μιὰ ἔκφραση τρόμου.

—Νὰ τινάξῃ τὴ βίλλα στὸν ἀέρα... ψιθύρισε.

—Ναὶ φιλαράκο μου, ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα δηλαδὴ μισὴ ὥρα ἀφού φθάσῃ ὁ Μίγκελ Φερναντές. Ἐμεῖς τὸν ἀναγκάσαμε ν' ἄρθῃ.

—Ἡ πρωινὴ ἔκρηξη;

—Μάλιστα, νεαρέ μου; εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, ὑπὲρ τὸ δέον ἔξυπνος! Ἐμεῖς προετοιμάσαμε τὴν πρωινὴ ἔκρηξη. Ἄνοιξαμε τὸ

κλειδὶ τοῦ ρολοιοῦ καὶ ἀφού γέμισε ἡ κουζίνα γκάς τὸ κλείσαμε. Ὑστερα κόψαμε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου μ' ἓνα διαμάντι καὶ ἐρριζάμε μέσα ἓνα ἀναμένο σπύργο.

—Ὁ γίγας ἐθεώρησε καλὸ νὰ ἐπέμβῃ.

—Ἀρχηγέ, εἶπε δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον νὰ τοῦ λέτε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες;

Ὁ ἄλλος γέλασε.

—Μὴ φοβάσαι, Μπλάσκο, ἀπήντησε. Μὲ διασκεδάζει τόσο νὰ δίνω πληροφορίες σ' ἓνα δημοσιογράφο ὅταν ξέρω πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὶς γράψῃ.

Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐκύτταξε χωρὶς νὰ καταβαίῃ. Τὶ ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια;

Σὲ λίγο τὸν ἄκουσε νὰ ξαναλεῖ.

—Θέλουμε νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν Μίγκελ Φερναντές. Γιὰ ποιὸ λόγο; Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ στοῦ πῶ. Λοιπὸν στὶς ἔνδεκα, τὸ πολὺ ἐνδεκάμισο θὰ βρισκεται δῶ καὶ θὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα... δὲν θάναί μονάχος θάχῃ καὶ σένα συντροφιά...

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ πετάχτηκε πίσω τρομαγμένος.

—Δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκες βέβαια

πὼς θὰ σ' ἄφῃνα ἐλεύθερο νὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία, καὶ ὕστερα νὰ γράψῃς τὸ ἄρθρο σου;

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Γώρα θὰ ἰδῆς.

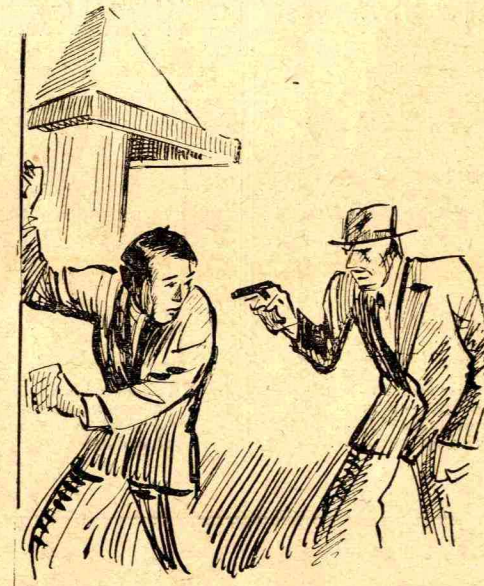
Ἐκαμε ἓνα νόημα στὸν ὑποτακτικὸ του.

—Μπλάσκο βρῆς ἓνα στερεὸ σχοινί.

Ὁ γίγας ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας ἓνα χονδρὸ σχοινί.

—Ὡραία, εἶπε ὁ ἀρχηγός του. Τώρα δέσε μου καλὰ αὐτὸν τὸν κύριο ὅπως ἔρεις καὶ δένεις ἐσὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

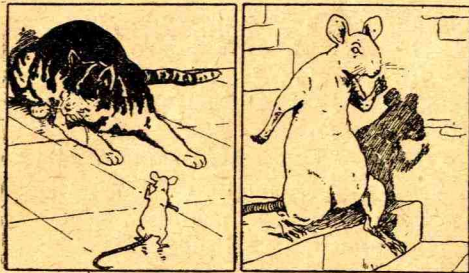

— Πάνω τὰ χέρια ἢ πυροβολῶ!

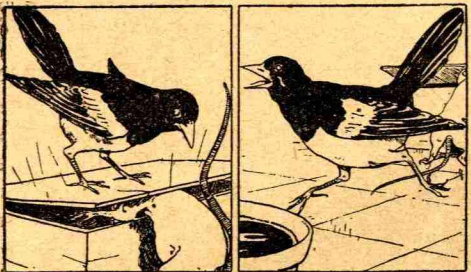

Ὁ ωοῖος μαρτυράει τὴν ωαδαίνει

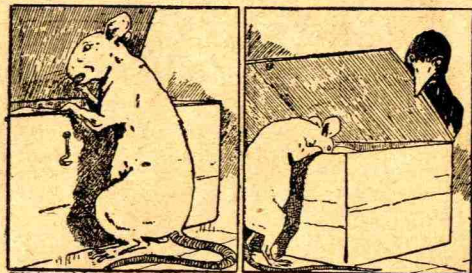
«Ἡ ψιφίνα κοιμάται καὶ τὸ ποντικίσι σκεπτεται: «Καίρος νὰ δράσω...»»

Κατεβαίνει σιγά-σιγά τὴ σκάλα....

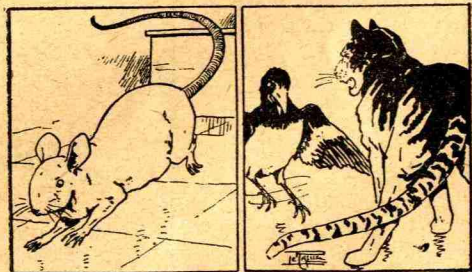
... κλείνει τὸ σκέπασμα τῆς κάσας γιὰ νὰ πιάση τὸ ποντικίσι...

... καὶ φωνάζει:—Ψιφίνα τρέχα! σούπιασα ἔνα ποντικίσι! Τρέχει ἀπὸ τὴ χαρά της...

... καὶ γιὰ καλὴ τὸν τύχη βρίσκει τὴν κάσσα μὲ τ' ἄλευρι ἀνοικτή.

Μὰ ἡ κίσσα παραφύλαγε καὶ καθὼς εἶχε μανία νὰ μαρτυρή...

... καὶ τότε τὸ ποντικίσι κατορθώνει ν' ἀνοίξη τὸ σκέπασμα καὶ τὸ σκάσει.

Ἡ ψιφίνα φθάνει καὶ καθὼς εἶναι πεινασμένη ῥιχνεται στὴν κίσσα.

Γιατὶ κοιμόμαστε μὲ κλειστὰ μάτια

Ξέρετε γιατί ὅταν κοιμόμαστε κλείνουμε τὰ μάτια μας; Γιατὶ τὸ φῶς μᾶς ἐμποδίζει νὰ κοιμηθοῦμε. Καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ὅμως. Γιατὶ πρέπει νὰ καταβάλουμε προσπάθεια γιὰ νὰ κρατοῦμε ἀνοικτὰ τὰ μάτια μας κι' ὅταν κοιμόμαστε δὲν μποροῦμε νὰ καταβάλουμε αὐτὴν τὴν προσπάθεια. Ἐτσι τὰ βλέφαρά μας κλείνουν μοναχὰ τους. Κι' ἂν ὑποθετῆ ὅτι κάποιος μᾶς τὰ κρατοῦσε ἀνοικτὰ, τὰ μάτια μας θὰ ἐστῆγνωναν καὶ θὰ πονοῦσαν τρομερά, ὥστε τὸ κλείσιμο τῶν ματιῶν στὸν ὕπνο εἶναι καθὼς βλέπετε ἀπαράιτητο.

Μονάχα ὀρισμένα ψάρια καὶ τὰ φειδία δὲν κλείνουν τὰ μάτια τους ὅταν κοιμοῦνται κι' αὐτὸ γιατί δὲν ἔχουν βλέφαρα.

Ἐρωτήσεις παιδιῶν

- Ἡ μικρὴ Μαρία λέει στὴ μαμὰ της :
- Ἀλήθεια, μαμὰ, πὼς τὸ πουλάκι στὰ λέει ὅλα ὅσα γίνονται;
  - Ναί, παιδί μου.
  - Καὶ δὲν σὲ γελᾶει ποτέ;
  - Ποτέ.
  - Γιὰ ρώτησέ το, λοιπόν, πόσες κουταλιές γλυκὸ ἔφαγα στὴν κουζίνα;

Ἡ Νίνα βλέπει γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ της γκαμήλα καὶ λέει λυπημένη στὴ νταντὰ της:

— Ἡ καϋμένη ἠ γκαμήλα! Πὼς ἔπεσε κι' ἐκτύπησε ἔτσι;

Ἀθῆναι— Πινδάρου 30. Ἦραι γραφείου 5-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταφῶ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά,
 Ἄς μιλήσουμε σήμερον γιὰ μιὰ δύναμη ποὺ κλείνουμε μέσα μας, τὴ δύναμη ποὺ οἱ πρόγονοί μας ἀποκαλοῦσαν δευτέρα φύση.
 Θὰ ἦταν σχεδὸν περιττὸ νὰ σᾶς τὴν ὀνομάσω, ὁλοι ξέρετε πὼς ἡ δύναμη αὐτὴ εἶναι ἡ συνήθεια.
 Κάθε μέρον ποὺ γλιστράει ἐπάνω μας χαράζει βαθνὰ τὸ πέρασμά της μὲ νέες συνήθειες ποὺ μᾶς κληροδοτεῖ. Ἄλλες εἶναι καλές ἄλλες εἶναι κακές, μὰ εἴτε τὸ ἓνα εἶναι εἴτε τὸ ἄλλο, οἱ συνήθειες αὐτές ἀντιπροσωπεύουν τὸν ἴδιον τὸν ἐαυτὸν μας.

Καμμιά δύναμη δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητη, καὶ ἡ δύναμη ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ συνήθεια εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατώτερες, φθάνει νὰ ξέρομε νὰ τὴν καθοδηγοῦμε.

Δὲν πρέπει νὰ περριμόνευμε γι' αὐτὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ συνήθεια ἔχει γίνῃ πιά δευτέρα φύση, τότε θὰ ἦταν σχεδὸν πολὺ ἄργα γιὰ νὰ τὴν κατευθύνουμε στὸν ἴσιον δρόμον. Πρέπει ἀπ' ὄτου εἴμαστε παιδιά νὰ προσπαθοῦμε νὰ διακρίνομε ποῖες συνήθειες μποροῦν νὰ μᾶς εἶναι ὠφέλιμες καὶ ποῖες ὄχι, καὶ νὰ ἐντείνουμε δλὴ μας τὴν προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε συνήθειες καλές, ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν σ' ὄλη μας τὴ μελλοντικὴ ζωὴ.

Θὰ πῆτε ἴσως: «μὰ μήπως εἶναι πάντα εὐκόλον νὰ γίνῃ κανεὶς ἐκεῖνον ποὺ θέλει;» Θὰ σᾶς ἀπαντήσω, ναί γιατί ἡ θέληση εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ συνήθεια, καὶ φθάνει νὰ ἐπαναλαμβάνετε χαμηλόφωνα μὲ ἐπιμονή: «θὰ γίνω ἐκεῖνον ποὺ θέλω νὰ γίνω!» γιὰ νὰ κατορθώσετε νὰ ὑπερβῆτε ὄλες τὶς δυσκολίες καὶ νὰ γίνετε πράγματι μιὰ μέρον ἀνθρωποὶ ἀριτοί, μὲ συνήθειες ἱκανεὲς νὰ σᾶς δὴγηθοῦν πολὺ ψηλά, στὸν ἀνθόσπαρτον δρόμον τῆς εὐδύτητος, τῆς ἐπιμότητος, τῆς καλωσύνης, καὶ τῆς ἀγνότητος.

Ἦρα καλὰ μου παιδιά, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνήθεια, ἡ συνήθεια τοῦ καλοῦ, κι' αὐτὴν σᾶς εὐχομαι μὲ δλὴ μου τὴν καρδιά νὰ τὴν ἀποκτήσετε.

Ἦρα καλὰ μου παιδιά, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνήθεια, ἡ συνήθεια τοῦ καλοῦ, κι' αὐτὴν σᾶς εὐχομαι μὲ δλὴ μου τὴν καρδιά νὰ τὴν ἀποκτήσετε.

Ἦρα καλὰ μου παιδιά, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνήθεια, ἡ συνήθεια τοῦ καλοῦ, κι' αὐτὴν σᾶς εὐχομαι μὲ δλὴ μου τὴν καρδιά νὰ τὴν ἀποκτήσετε.

Ἦρα καλὰ μου παιδιά, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συνήθεια, ἡ συνήθεια τοῦ καλοῦ, κι' αὐτὴν σᾶς εὐχομαι μὲ δλὴ μου τὴν καρδιά νὰ τὴν ἀποκτήσετε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸν πρώτον νεαρὸ ἀναγνώστη μας Νικόλαο Φωτίου μαθητὴν ΣΤ' Δημοτικοῦ ποὺ μᾶς ἔστειλε ἓνα τόσο ἐνθουσιώδες γράμμα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ μᾶς συγγαρή γιὰ τὴν ἐπιμελημένη ἔκδοσιν τοῦ Περιοδικοῦ μας καὶ τὴν τερπνὴν τοῦ ὕλη. Τοῦ ὑποσχόμεθα τὸ ταχύτερον νὰ πραγματοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία του ποὺ εἶναι καὶ δικὴ μας ἐπιθυμία, δηλαδὴ ν' αὐξήσουμε τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων μας.

Κωστᾶκην Ἀξελόν. Μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση σὲ γράψαμε συνδρομητὴ, μὰ θὰ χαροῦμε ἰδιαιτέρως ἂν σὲ ἴδουμε μιὰ μέρον κι' ἀπὸ τὰ Γραφεῖα. Θέλουμε νὰ γνωρίσουμε ὄλους τοὺς φίλους μας. Ἐτσι λοιπόν, διάλεξε γιὰ ψευδώνυμον τὸ «Ἄσπρος Ἀετός»; Γιὰ νὰ τὸ ἐγκρίνομε πρέπει νὰ μᾶς στειλῆς τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν ἐγκρισὴν ἢ νὰ μᾶς γράψῃς δύο συνδρομητὰς.

Ἀὐτοκράτειρον Βυζαντίου. Γιὰ νὰ ἐγκριθῆ τὸ ψευδώνυμό σου, ἀγαπητῆ μας φίλη, πρέπει νὰ συμμορφωθῆς μὲ ὅσα γράφομε πάρα πάνω. Ὅσο γιὰ συνεργασία μπορεῖς νὰ μᾶς στειλῆς ὅ,τι θέλεις ἀποῦ ἀποκτήσης τὸ ψευδώνυμό σου. Δὲν χρειάζεται πλεονάζουσα γιὰ νὰ δημοσιεῦνται μόνο πρέπει νὰ κρινονται κατάλληλα.

Χρυσούλαν Τσιγκουράκου. Πολὺ ὄραία ἡ περιγραφὴ τοῦ Κάστρου, μὰ γιὰ νὰ δημοσιεῦσθῃ πρέπει νὰ πάρῃς ψευδώνυμον.

Γιάννη Φλιάσιο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὁμορφὴ ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ μᾶς στείλατε καὶ σᾶς εὐχόμεθα κάθε ἐπιτυχία.

Γ.Κ. Βρετόν. Χαίρομεθα πολὺ ποὺ σοῦ ἄρεσαν τὰ «Ἑλληνόπουλα» καὶ σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἀλλὰ γιατί δὲν ἐπῆρες ἀκόμη ψευδώνυμον γιὰ νὰ μωρῆς νὰ λαμβάνῃς μέρος στὴν κίνησιν;

Πειραιωτᾶκι. Ἐγκρίναμε τὸ ψευδώνυμό σου, μὰ ἀπ' ὅσα ἔστει-

λες μόνον τὰ δύο παιδικὰ πνεύματα πρόφθασαν νὰ δημοσιεῦθοῦν. Γιὰ τ' ἄλλα ἐπιφυλασσομέθα.

Νικόλαον Μουρατίδην. Μᾶς γέμισε χαρὰ τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε ἡ «Φίλη» θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως στὸ ἐρχόμενο φύλλον.

Ἄ. Χαράλαμπίδην. Ὁραία ἡ περιγραφὴ σου, ἀλλὰ δὲν κατάλαβες καλὰ. Τὶς δέκα δραχμὲς τὶς ζητοῦμε γιὰ ἐγκρισὴν ψευδώνυμον ποὺ θὰ τῷ ἔχῃς ὄλο τὸ χρόνο γιὰ νὰ δημοσιεῖς ὅ,τι ἐγκρίνεται. Περιμένουμε λοιπόν νὰ διαλέξῃς ψευδώνυμον.

Ἐλάβαμε λύσεις ἀπὸ τοὺς Ν. Μουρατίδην, Ἄ. Παπακόσταν, Μ. Βαλασμάκη, Γ. Σαρηδάκη, Ἄ. Ναϊδῆ, Ἄ. Σιόγκα, Γ. Σδρίν, Γ. Βρετόν, Πειραιωτᾶκι, Κ. Καμαρῆν, Ε. Δεσμιτζάνη, Ἐλληνοπούλαν, Βραχνοδόκωρον, Μ. Γεωργαντᾶ, Κ. Σαββανῆ.

Δελτία ἐλάβαμε πολλὰ, ἀλλὰ θὰ τ' ἀναφέρουμε μαζὺ μὲ ὅσα γράμματα ἐλάβαμε μετὰ ἀπὸ τὶς 5 Ἀπριλίου στὸ ἐρχόμενο φύλλον.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμον «Ἑλληνοπούλα» καὶ συγγάρομῃ τῆ μικρῆ μας φίλη Μ. Π. γιὰ τὴν ὄραία τῆς ἐκλογὴν.

Ἐπίσης ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: «Ἀλκων» (κ.) «Στετασοπούλα» (κ.) «Ἰκαρος» (ἄ.) «Προμηθεὺς» (ἄ.) «Βραχνοδόκωρος» (ἄ.).

Τὰ «Ἄσπρος Ἀετός» (ἄ.) καὶ «Ἀὐτοκράτειρον Βυζαντίου» (κ.) θὰ ἐγκριθοῦν ὅταν σταλῆ τὸ δόκιμό σου γιὰ τὴν ἐγκρισὴν ποσὸν τῶν 10 δραχμῶν ὄλο τὸν χρόνο.

Τὰ ψευδώνυμα θὰ ἐγκρίνονται ἂν θεωρηθοῦν κατάλληλα διαφορετικὰ θὰ παρακαλοῦνται οἱ προτείνοντες νὰ ἐκλέξουν ἄλλα.

Μὲ τὸ ψευδώνυμό του θὰ μωρῆ κάθε παιδί νὰ λαμβάνῃ μέρος στὴν ὄλη κίνησιν τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Πλάι στὸ ψευδώνυμον θὰ γρά-

φεται τὸ ψηφίον α γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ πὸς τὸ ψευδώνυμο ἀνήκει σὲ ἀγόρι καὶ κ' ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσι.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Ἡ ἀρχὴ στὸ πρῶτο φύλλο. Δεχόμεθα λύσεις ἕως 25 Ἀπριλίου

6. Κρυπτογραφικὸν

1234567890 Πόλις τῆς Ἑλλάδος. Μὲν-πο-τ-τλς-μκρς.
25543 Χώρα τῆς Εὐρώπης.
325070 Πολύμορφον ἄστρον.
45670363 Μία τῶν Σποράδων.
54163 Νὰ μὴ τὸ κἀνης.
6125563 Σαιεπήρειος ἥρωσ.
78965463 Προστάτ. τῶν ναυτικῶν.
8967867 Πρωτ. τῶν Σελτσούκων
96789563 Μαγειρεύεται νόστιμα.
05843 Προφήτης.

7. Αἶνιγμα

Εἶμαι χώρα τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Γῆς, Μ' ἄλλη οὐρά, μεῖ ἄλλο κεφάλι, θὰ με χάσης, θὰ με βρῆς χωρίς χώραν οὔτε ὄραν, εἰς τὸν κόσμον παρευθύς.

8. Κρυπτογραφικὸν

1234156789 Στρατηλάτης Βασιλεὺς
217514 Πόλις τῆς Κύπρου.
3512214 Ἐπίρρημα.
43589 Καλῶς νὰ ὀρίση.
5189 Οἶκος.
6356785 Χωρὶς ξύλον δὲν γίνεταί.
78685 Εὐωδιάζει.
8589 Ζῶον ὑπομονετικόν.
93219 Οὐράνιον φαινόμενον.

9. Φωνηεντόλιπον

10. Αἶνιγμα

Τροφή εἶμαι τῶν ἀλόγων, μ' ἂν πετάξῃς τὸ κεφάλι γίνομαι πιότης καὶ πόλις καὶ μιὰ δύναμη μεγάλη.

11. Πυρραμῖς

* = Φωνῆεν
* = Θεά
* * * = Βουνό
* * * * * = Συνοικία Ἀθηνῶν
* * * * * = Τιμητικὴ ἀπονομή Ἀστερίσκοι καθέτως Θεός.

12. Αἶνιγμα

Τρεῖς προθέσεις στὴν ἀράδα, δίχως πρόθεση κακὴ κάθε πρόθεση μαραίνουσι κάπως χρηματιστικῇ.

Οἱ λύσεις θὰ γράφονται σὲ χωριστὴ κόλλα, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀπάντηση στὸ Διαγωνισμὸν λύσεων Α' Τριμήνου». Κάθε ἀσκηση θ' ἀναφέρεται μετὰ τὸν ἀριθμὸ τῆς καὶ τὴν ὀνομασίαν τῆς (λ. χ. 1, Λεξιγραφία).

Ἄσὸς τῶν ἑνῶν στὸν ἄλλο

1.—Ἐκφράζω τὸν ἐνθουσιασμό μου γιὰ τὴν ἐκδοσὴν σας, ἀγαπητὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ζητῶ ν' ἀλληλογραφῶ ἀπ' αὐτὴ τῆς στήλης μετὰ μαθητῶν Γυμνασίου πού νὰ μὲν ἴσῃ στὴν Ἀθήνα ἢ στὸν Πειραιᾶ.

Ἄλκυων

2.—Ὅποιος ἐνδιαφέρεται γιὰ γραμματόσημα ἄς μοῦ γράψῃ γιὰ ν' ἀνταλλάσσουμε. Ἐχω πολλὰ ξένα καὶ παλαιὰ Ἑλληνικά.

Προμηθεὺς

3.—Θέλω νὰ λάβω μέρος στὴν κίνηση τοῦ Περιοδικοῦ καὶ παρουσιάζομαι.

Σπειροπούλα

Σημείωσις: Ἡ ἀλληλογραφία ἀπ' αὐτὴ τῆς στήλης πρέπει νὰ εἶναι σύντομη, τὰ γραφόμενα νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ νὰ πιάνουν τὴν μίαν μόνον πλευρὰ τῆς σελίδος. Ἡ δὲ τιμὴ ὀρίσθηκε 1—20 λέξεις 8 δραχ. καὶ γιὰ κάθε ἐπὶ πλέον λέξη 50 λ. Οἱ ὄροι αὐτοὶ εἶναι ἀπαραίτητοι ὅπως ἀπαραίτητο εἶναι καὶ τὸ ψευδώνυμο γιὰ ὅσους ἀλληλογραφοῦν ἀπ' αὐτὴ τῆς στήλης.

Ὅταν προσπαθοῦμε πάντα νὰ σᾶς παρουσιάσωμε ἕνα περιοδικὸ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ καλὸ, περιμένουμε ὅμως καὶ τὴ δική σας ἐνίσχυση, τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν ὕλική. Ἡ ἠθικὴ θ' ἀνανεώνῃ τὰς δυνάμεις μας καὶ ἡ ὕλική μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε ὄχι μόνον τὴ διατήρησιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴ βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ τὴν ἠθικὴ ὅμως καὶ τὴν ὕλική ἐνίσχυση θὰ τίς ἔχωμε ἂν ἀγαπήσετε «ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ». Σκεφθῆτε, ἂν κι' ἕνα μονάχα συνδρομητὴ μᾶς ἐξασφαλίσῃ καθέννας σας, διπλασιάζεται ἀμέσως ἡ κυκλοφορία μας καὶ τί εἶναι γιὰ σᾶς νὰ πείσετε ἕνα μονάχα ἀπ' τοὺς γνωστοὺς σας ν' ἀγοράξῃ τὸ φύλλο μας ἢ νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητῆς;

Ὅποιος μᾶς στέλνῃ δέκα ἐτήσιες συνδρομὰς ἢ εἴκοσι ἐξάμηνας θὰ λαμβάνῃ τὸ περιοδικὸ δωρεὰν γιὰ ἕνα χρόνον.

Μάδε ἐπὶ τὴν μι-
κρά σου ἡλικίαν
νὰ καθαρίζεις τὰ
δόντια σου, χρησι-
μοποιῶν τὴν

ΒΙΒΟΔΟΝΤ

Επιγραφή

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας παραπονέθηκαν ὅτι δὲν θέλουν νὰ καταστρέφουν τὸ ἐξώφυλλο κόβοντας τὸ Δελτίο: τὸ τροποποιῶμε μικραίνοντας αὐτό. Ἔτσι ὅσα παιδιὰ θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὴ μεγάλη μας χαρὰ, θὰ κόβουν τὴν ἐπάνω μόνον γωνιὰ τοῦ ἐξωφύλλου καὶ θὰ τὴν κολλοῦν σ' ἕνα χαρτὶ γράφοντας πάνω σ' αὐτὸ τὸ ὄνομά τους καὶ τὴ διεύθυνσή τους.

Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ κόβουν τὴν κάτω γωνιὰ τοῦ ἐξωφύλλου γιὰ νὰ συνοδεύουν τίς λύσεις τους.

ΔΕΛΤΙΟ

3
2

2

ΔΕΛΤΙΟ
ΛΥΣΕΩΝ

KENT

Καί νόστιμο
καί θρεπτικό
γιά τιά
Ελληνόπουλα

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ
ΑΚΟΠΩΣ & ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ

Εφαρμόζεται με βίδα εις
οιανδήποτε ραπτομηχανήν

Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμήν ἐπὶ 8 ἡμέρας

Πολεῖται με' δόσεις καὶ μετρητοῖς.
ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἐξω-
τερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν
Λιδασχάλια δωρεάν.

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Τὸ καλλίτερον δῶρον διὰ παιδί.

